

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **DEICHMANN-OBUV s.r.o.**, se sídlem Londýnské nám. 853/1, Brno, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 2. 5. 2011, č. j. 2756-2/2011-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 5. 2014, č. j. 22 Af 105/2011 – 80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí Celního ředitelství v Olomouci. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Zlín (dále též „celní úřad“), ze dne 14. 2. 2011, č. j. 2498-2/2011-136600-033, kterým bylo rozhodnuto podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních, týkajících se dovozu, vývozu, a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o opatřeních“), a dle § 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), o zadržení zboží a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Konkrétně bylo zadrženo 19 párů tenisek, které byly nabízeny dne 14. 2. 2011 v provozovně DEICHMANN-OBUV s.r.o., na adrese Jasenická 197, Vsetín, a to pro podezření z porušování práv duševního vlastnictví k prostorové ochranné známce č. 007497373 společnosti Converse Inc, One High Street, North Andover, MA 01845, USA, registrované u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu.

[3] Ve výroku rozhodnutí o zadržení uvedl celní úřad popis a množství zadržené obuvi s tím, že zboží je označeno způsobem stejným nebo zaměnitelným se zbožím chráněným registrovanou ochrannou známkou CONVERSE a je podezřelý z porušování práv duševního vlastnictví. Celní úřad provedl fotodokumentaci zadrženého zboží, v odůvodnění rozhodnutí poukázal na provedenou kontrolu v prodejně a citoval příslušná zákonná ustanovení s tím, že z důvodu shodnosti zboží nebo jeho podobnosti s ochrannou známkou č. 7497373 existuje pravděpodobnost záměny na straně spotřebitele, nabídkou a prodejem tohoto zboží dochází ke klamavým obchodním praktikám.

[4] Předmětem sporu byla zejména nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zadržení zboží. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí o zadržení zboží není rozhodnutím o deliktu samotném, je svým charakterem rozhodnutím přípravným, pomocným, které má za cíl zajistit důkazní materiál a dočasně omezit nakládání se zbožím. U takového rozhodnutí tedy postačí existence podezření ze spáchání deliktu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 27/2013 - 52).

[5] Z rozhodnutí o zadržení zboží musí být patrné, na základě čeho vzniklo podezření, jakého deliktu se podezření týká, jakého místa, času a subjektu se podezření týká. Krajský soud shodně s žalovaným našel v rozhodnutí o zadržení zboží všechny tyto informace, a jak vyplývá z odvolacích námitek, ani stěžovatelka sama nebyla nijak dezorientována. Není zřejmé, jaká další šetření by měl celní úřad provádět v řízení o zadržení zboží, za situace, kdy v prodejně je nabízena konkrétní obuv, ta je fotograficky zdokumentována, popsána v protokole a fyzicky zajištěna. Shrnuto, rozhodnutí o zadržení zboží není neurčité, je přezkoumatelné, skutek byl (s ohledem na charakter rozhodnutí) vymezen dostatečně konkrétně (nabízena k prodeji sportovní obuv provedením stejná nebo zaměnitelná s registrovanou ochrannou známkou CONVERSE). Ke zkrácení práva na efektivní obranu nedošlo.

[6] Rozhodnutí o zadržení zboží není rozhodnutím o deliktu samotném. Námitky směřující do kritérií, podle kterých je obuv obecně posuzována, mají své oprávnění ve věcném posouzení případného deliktu.

[7] Krajský soud zdůraznil, že při přezkoumání rozhodnutí vychází dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a proto výmazové řízení ochranné známky, probíhající v roce 2014 zohlednit nemůže.

[8] Krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Namítá, že není zřejmé, z jakého důvodu považuje krajský soud rozhodnutí o zadržení zboží za rozhodnutí pomocné, jehož cílem je zajistit důkazní materiál. Dle jejího přesvědčení musí být rozhodnutí o zadržení řádně odůvodněno, neboť jejím zásadním způsobem zasahováno do práv a svobod, a musí obsahovat náležitosti stanovené v § 67 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podezření na klamavé obchodní praktiky je možné konstatovat na základě konkrétně zjištěného skutkového stavu. Faktické dopady na stěžovatelku, jakožto prodejce obuvi, a její pověst na trhu, jsou okamžité a ve vztahu k zadrženému zboží de facto trvalé.

[11] Celní úřad se ke skutkovému stavu vůbec nevyjadřuje, pouze cituje zákon. Neuvádí žádným způsobem, jak se podrážka shoduje či podobá podrážce chráněné ochrannou známkou a v jakých prvcích. Odvolací orgán k této otázce uvádí pouze to, že ve vzoru podrážky jsou užity čtverečky, čárky a jejich specifické seskupení. Není zřejmé, zda jde o popis zadrženého zboží či podrážky chráněné ochrannou známkou, či obou typů obuvi. Zřejmé je naopak, že takový popis se hodí patrně obecně na většinu podrážek. Stěžovatelka nemůže o shodě či podobnosti zadrženého zboží polemizovat, neboť srovnávané podešve nejsou nijak blíže popsány.

[12] Rozhodnutí o zadržení zboží neobsahuje žádné objasnění, jakým konkrétním jednáním má být právo duševního vlastnictví porušováno, a v čem konkrétně je porušení spatřováno. Pouhý opis zákona řádným odůvodněním rozhodnutí není (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).

[13] Nesouhlasí s názorem, že v rozhodnutí o zadržení se nezkoumají otázky shody či podobnosti s ochrannou známkou, je naopak přesvědčena, že jde o otázku klíčovou. Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný. Chybí v něm jakékoliv skutkové závěry o podobnosti podešví, zaměnitelnosti z hlediska průměrného spotřebitele, možné asociaci s podrážkou chráněnou ochrannou známkou apod.

[14] Soud musí vycházet z hlediska průměrného spotřebitele zařazeného do správné cílové skupiny. Soud vůbec v tomto případě cílovou skupinu nedefinuje, nemůže se tedy pak ani řídit hlediskem průměrného spotřebitele.

[15] Celkové hodnocení podobnosti obuvi posuzováno být nemá, naopak se má zkoumat, jak celkový vzhled obuvi asociuje ochrannou známkou chránící tvar podešve. Celý problém nejasnosti v otázce, co má být v tomto případě srovnáváno, když je chráněn pouze vzhled podrážky, vychází ze skutečnosti, že ochranná známka vůbec nenaplňuje definici ochranné známky, protože chrání vzhled pouze části výrobku, která nemá rozlišovací schopnost.

[16] Z výpisu z rejstříku ochranných známek vedeného u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu vyplývá, že ochranná známka č. 7497373 byla rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014 částečně zrušena pro neplatnost, a to právě pro všechny výrobky třídy č. 25: Obuv a její

části a vybavení. Dle § 32 odst. 4 zákona o ochranných známkách, se na ochrannou známku, která byla prohlášena za neplatnou, hledí, jako by nikdy nebyla zapsána.

[17] Stěžovatelka trvá na tom, že je zcela nepravděpodobné, že by běžný spotřebitel posoudil jí nabízenou obuv jako výrobek společnosti Converse podle vzorku podešve. Celkové provedení není chráněno ochrannou známkou, zejména se ale jedná o zcela standardní provedení tzv. tenisek, které vyrábí řada výrobců.

[18] Stejně tak trvá na tom, že hlavními poznávacími znaky výrobků společnosti Converse je typická pěticípá hvězda, nápis All Star či samotný název Converse, a tvar podešve (ochranná známka se vztahuje výlučně na tuto část obuvi) poznávacím znakem pro drtivou většinu spotřebitelů není. Na obuvi ani jejím obalu není nikde vyobrazen žádný symbol společnosti Converse.

[19] V posuzované věci nebyl naplněn základní předpoklad nekalosti obchodní praktiky, a to způsoblost podstatně ovlivnit rozhodnutí spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

[20] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační tvrzení nesplňují požadavky na kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje veškeré správním řádem stanovené náležitosti. Rozhodnutí o zadržení je rozhodnutím předběžným, neboť jeho účelem je zadržet zboží podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví po určitou dobu (do rozhodnutí ve věci samé). Zadržená obuv resp. její podešev je provedena způsobem zaměnitelným s originálním výrobkem, protože grafické vyobrazení je téměř totožné s originálním výrobkem.

[22] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[23] Stěžovatelka v replice ze dne 9. 7. 2014 uvádí, že jasně a v souladu s konstantní judikaturou vymezila, z jakých konkrétních důvodů a v jakém rozsahu napadá rozhodnutí krajského soudu. K nepřípustnosti kasační stížnosti uvádí, že důvody jsou obsaženy v celém jejím textu. Stěžovatelka opakuje námitky již uplatněné v kasační stížnosti. Žalovaný ve vyjádření k replice trvá na tom, že ani v kasační stížnosti, ani v replice není uvedeno, v čem stěžovatelka spatřuje rozpor rozhodnutí krajského soudu se zákonem. Kasační stížnost zákonné důvody postrádá.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se zabýval namítanou nepřezkoumatelností kasační stížností napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Žádné důvody nepřezkoumatelnosti soud nenalezl. Námitky, dle kterých se měl krajský soud vypořádat např. s vymezením cílové skupiny, zaměnitelností z hlediska průměrného spotřebitele, možné asociace s podrážkou chráněnou ochrannou známkou, hlavními poznávacími znaky apod., směřují do posouzení rozhodnutí o správním deliktu, nikoli do zákonnosti rozhodnutí o zadržení zboží. Ostatně soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. věc vedená pod sp. zn. 9 As 146/2014), že zcela shodné kasační námitky stěžovatelka uplatnila právě v řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věci správního deliktu, kterého se dopustila nabízením podobné kotníčkové obuvi.

[26] Obdobně soud neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí. Podle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98) tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

[27] Rozhodnutí celního úřadu i přes jeho stručné odůvodnění netrpí žádným z v úvahu přicházejících důvodů nepřezkoumatelnosti, tj. nesrozumitelností nebo nedostatkem důvodů. Z rozhodnutí o zadržení zboží je patrné, u jakého zboží a proč vzniklo podezření z porušení práv duševního vlastnictví, jakého deliktu se podezření týká, jakého místa, času a subjektu se podezření týká.

[28] Žalovaný odůvodnění celního úřadu doplnil v tom smyslu, že zákonným předpokladem pro zadržení zboží je podezření, že zboží naplňuje znaky porušení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, nikoli prokazatelné zjištění, že nabízené zboží je skutečně „padělkem“. Výslovně uvedl, že zadržené zboží svým provedením budilo podezření, že se jedná o padělky značky CONVERSE, neboť nápadně připomínalo výrobky chráněné příslušnou ochrannou známkou. Dále konstatoval, že v daném případě je třeba vycházet ze vzoru podrážky, kdy užití čtverečků, čárek a jejich specifické seskupení jsou pro průměrného spotřebitele spojeny s podrážkou výrobků zn. Converse. Odvolací námitky, které spojovaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí o zadržení zboží s absencí úvah odůvodňujících prokazatelné zjištění, že nabízené zboží porušuje konkrétní práva duševního vlastnictví, proto zamítl. Další odvolací námitky směřovaly do nesprávného posouzení zaměnitelnosti porovnávaného zboží.

[29] Stěžovatelka účelově zaměňuje předpoklady pro vydání rozhodnutí o zadržení zboží se samotným posouzením konkrétního protiprávního jednání, spočívajícím v porušení konkrétních práv duševního vlastnictví. Celní orgány jsou oprávněny zboží nabízené k prodeji zadržet, existuje-li podezření, že zboží vykazuje znaky klamavé obchodní praktiky (padělků). Následně celní orgány rozhodnou o osudu zadrženého zboží, tj. jeho propadnutí, zabránění či vrácení.

[30] Účelem rozhodnutí o zadržení zboží je dočasně zajistit zboží, které je pouze podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví. U zadrženého zboží je nutné následně

prověřit, zda v souvislosti s jeho nabízením (prodejem) došlo či nedošlo k protiprávnímu jednání a zabránit tak případnému jednání, které by toto zjištění ztížilo či znemožnilo.

[31] Z tohoto úhlu pohledu jde skutečně o rozhodnutí dočasné, které žádným způsobem nepředurčuje, zda k protiprávnímu jednání skutečně došlo, a proto nepředurčuje ani budoucí osud zadrženého zboží. Kontrolní orgán nemůže – a nelze to po něm ani spravedlivě požadovat, aby již při zadržení zboží měl najisto posouzené skutečnosti rozhodné pro závěr, že k protiprávnímu jednání v souvislosti se zadrženým zbožím došlo. Je klidně možné, že v praxi dojde k důvodnému zadržení zboží, tj. bude zde existovat podezření z porušování práv duševního vlastnictví, které se však následně neprokáže.

[32] Rozhodnutí o zadržení zboží nepředjímá meritorní vyřešení otázky, pro které bylo zboží zadrženo, a pokud se následně zjistí, že v souvislosti s tímto zbožím k protiprávnímu jednání nedošlo, musí celní úřad zadržené zboží neprodleně vrátit.

[33] Soudnímu přezkumu takové rozhodnutí nepodléhá proto, aby se v něm řešily otázky, o kterých bude teprve rozhodnuto, ale z důvodu, že zákon nestanoví žádnou možnost bránit se proti případným excesům ze strany správních orgánů, spočívajícím v zadržení zboží, u kterého žádné důvodné podezření z porušování práv duševního vlastnictví neexistuje. Jinými slovy lze dosáhnout nápravy u jednoznačných excesů celních úřadů. Tak tomu však v případě stěžovatelky nebylo.

[34] Obě rozhodnutí o zadržení zboží obsahují zákonem stanovené náležitosti a mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Ze správního spisu, tj. z protokolu o kontrole a z fotodokumentace zadrženého zboží, která byla v průběhu kontroly provedena, je zřejmé, že tenisky nabízené dne 14. 2. 2011 stěžovatelkou v příslušné provozovně k prodeji se svým provedením podrážky skutečně nápadně podobaly kotníčkové obuvi, resp. podrážce chráněné shora popsanou ochrannou známkou. Za této situace lze konstatovat, že v posuzované věci existovalo důvodné podezření, že nabízené zboží vykazuje znaky klamavé obchodní praktiky a jeho zadržením proto k nezákonnému postupu ze strany celních orgánů nedošlo.

[35] S ohledem na výše předestřanou argumentaci se zdejší soud již nezabýval dalšími námitkami směřujícími do věcného posouzení otázky spáchání možného protiprávního jednání (např. otázky zaměnitelnosti nabízené obuvi či naplnění předpokladu nekalosti obchodní praktiky).

IV. Závěr

[36] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[37] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední

činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu